

Chương 1

Biển nắng chói chan, không một cơn gió. Bầu trời xanh trong vắt không một cụm mây. Chiếc ghe nhỏ dập dềnh theo từng cơn sóng vỗ vào, không di chuyển. Chiếc ghe như một chấm nhỏ giữa lòng đại dương mênh mông, vô định, im lìm như một câm nín. Lữ đứng thẳng người đảo mắt nhìn suốt một vòng chân trời, chàng không thấy bóng dáng của một chiếc tàu nào xuất hiện.

Đã hai ngày rồi, chiếc ghe nhỏ bị hỏng máy nằm yên một chỗ và hy vọng của đoàn người trên chiếc ghe vượt biên tìm tự do là được một tàu buôn nào của ngoại quốc đi ngang để vớt. Như những câu chuyện của những người vượt biên trước viết thư từ Mỹ kể lại, may mắn được tàu Mỹ vớt và được vào Hoa Kỳ ngay. Những câu chuyện kể thêm mắm muối kèm với những hình ảnh gởi về. Những chiếc xe bóng lọng, nhà cửa đồ sộ, hình ảnh của vùng đất tự do huy hoàng. Những ước mơ giờ đã thành sự thật.

Đoàn người nằm bẹp trong chiếc ghe mỏng mảnh cũng chỉ ước muốn như vậy và cầu mong một chiếc tàu Mỹ đi ngang. Hay bất cứ một tàu buôn ngoại quốc nào khác cũng được. Và xin đừng là một chiếc tàu của bọn cướp biển Thái Lan.

Lữ cảm thấy trách nhiệm với gần ba chục người trên chiếc ghe vượt biên mỏng mảnh này. Chàng và Sơn tổ

chức cuộc vượt biên và chàng tự trách mình đã quá tin tên thợ máy, bảo đảm cho chiếc máy đuôi tôm thừa sức vượt biển. Giờ đây chiếc ghe nằm ỳ, và đồ ăn thức uống mang theo đã bắt đầu gần cạn. Sơn lại gần Lữ và cũng đảo mắt nhìn chân trời. Sơn chép miệng:

- Không một chiếc tàu nào! Tôi lo quá! Có hai đứa nhỏ lại lên cơn sốt nữa. Nước uống mình cũng sắp hết rồi. Không biết xoay sở ra sao đây!

Lữ nhìn bạn thương hại. Chỉ mấy ngày đã thấy Sơn già đi vài tuổi. Lữ trấn an:

- Không sao đâu! Tôi nghĩ thế nào mình cũng gặp được chiếc tàu đi ngang qua đây.

- Còn bọn cướp Thái Lan thì sao? Mình nằm yên một chỗ như vậy là miếng mồi cho bọn nó. Gặp bọn nó thì sao hả Lữ?

Lữ cười gằn:

- Tôi thủ sẵn cả rồi! Đừng lo!

Chàng tin rằng mình sửa soạn đầy đủ. Lữ đã nghe nhiều về chuyện những tên cướp biển. Những chuyến vượt biên không may. Những người đàn ông bị giết và đàn bà bị hãm hiếp. Những người đồng hành với chàng và Sơn trong chuyến đi này cũng đã biết và đề phòng. Đàn bà đã uống sẵn thuốc ngừa thai một tháng trước khi đi. Và Lữ cũng đã đề phòng. Chàng quyết sẽ không thể để chuyện bất hạnh có thể xảy ra, nếu chẳng may gặp bọn cướp biển Thái Lan.

Sơn nhìn quanh vòng chân trời một lần nữa. Một chấm đen hình như vừa xuất hiện ở phía Đông Nam. Chàng khẽ nói với Lữ:

- Nhìn kìa Lữ!

Lữ gật đầu. Chàng cũng vừa để ý thấy. Lữ đưa ống dòm lên và nheo mắt nhìn, chấm đen còn quá nhỏ để chàng có thể phân biệt được đây là một chiếc tàu, một chiếc ghe khác hay một vật gì. Chấm đen lớn dần. Lữ nhìn bằng ống dòm không rời ra nữa. Sơn sốt ruột hỏi:

- Có phải tàu buôn không?

Lữ không trả lời. Chàng như bất động không buông tay ra khỏi ống dòm. Và chàng trả lời, giọng lạnh như băng:

- Không! Không phải tàu buôn!

Sơn giật chiếc ống dòm khỏi tay Lữ và đưa lên mắt nhìn. Chàng thốt ra một tiếng chửi thề. Hai người cùng không nói. Một lúc, Lữ quay sang bảo Sơn:

- Cậu biết mình phải làm gì chứ?

Sơn gật đầu. Họ đã bàn tính trước khi đi. Từng bước một. Những điều sẽ phải làm khi gặp trường hợp gì. Diễn tiến sẽ như thế nào và nếu xảy ra theo chiều hướng đó sẽ phải hành xử ra sao? Lữ không muốn sự việc xảy ra ngoài vòng tính toán của chàng. Nhưng không ai có thể tính hết được mọi chuyện, như chuyện hỏng máy ghe và nằm ỳ ở đây đã

Chương 1

2 ngày. Và bây giờ là bọn cướp biển Thái Lan.

Vì chằm đen đang lớn dần ở góc chân trời phía Đông Nam đó là một chiếc ghe khác, lớn hơn ghe của họ, Không phải là một chiếc ghe vượt biên, tả tơi, xiêu vẹo và hiền hòa. Mà là một chiếc ghe màu đen bóng loáng, có những vạch trắng hai bên, trông dữ dằn như một loài ác quỷ. Lữ nhìn qua ống dòm đã có thể thấy dáng của một vài người lố nhố, tay cầm súng. Chiếc ghe cướp biển đang xả hết tốc lực về phía những người vượt biên, hung hãn như thú dữ gập mồi ngon. Những tên giặc biển người Thái đang cười nói chỉ trò, chắc mẩm sẽ được ít vàng, nữ trang và thỏa mãn với những người đàn bà Việt không còn hơi sức để kháng cự và cũng không dám chống lại nếu muốn toàn mạng.

Sơn dặn từng người. Tất cả phải nằm rạp xuống khoang của ghe, không gây ra tiếng động. Đừng nhòm dậy hay chạy nhốn nháo. Mọi sự Lữ và Sơn sẽ lo. Hãy tìm cách che thân càng kỹ càng tốt. Vì chàng và Lữ sẽ chống trả lại bọn cướp biển này.

Sau khi lấy ra khẩu M16 và trao cho Lữ một khẩu. Chàng cũng đưa cho Lữ một trái lựu đạn. Vũ khí Lữ và chàng đã mua lại được bằng một giá cắt cổ từ một tên cán bộ tham nhũng. Không hiểu hẳn kiếm ở đâu được ra những thứ bị cấm đoán và

kiểm soát gắt gao này. Nhưng Lữ đã có người móc nối và tìm được người chịu bán. Chàng không bao giờ tổ chức chuyển vượt biên nếu không kiếm được ít nhất là hai khẩu súng này. Và quả lựu đạn chàng hy vọng chưa bị hoen rỉ.

Lữ và Sơn mỗi người ngồi bệt xuống một góc ở đầu và mũi ghe. Lữ hờm sẵn súng và chàng chỉ để nửa phần đầu lộ lên để quan sát chiếc ghe bọn cướp biển. Chàng đưa ống dòm nhìn. Chiếc ghe hiện ra rõ ràng và chàng có thể nhìn thấy từng tên cướp. Tất cả đứng trên ghe. Đầu tên nào cũng chít khăn. Những khuôn mặt đen đui, cháy nắng hiện ra dần. Mỗi đứa đều cầm súng. Lữ đếm. Tất cả có 6 đứa. Những tên cướp bình thường làm nghề đánh cá ở vịnh Thái Lan nay trở thành những tên giặc biển từ khi có làn sóng người đi vượt biên.

Những người Việt Nam bỏ nước ra đi mang theo tất cả những gì quý giá còn sót lại đã được đổi thành vàng. Và những tên cướp biển thấy rằng chận những chiếc ghe mỏng mảnh của đám người Việt khốn khổ này dễ dàng. Tiền kiếm được mỗi lần cướp một món lớn bằng cả năm đánh cá. Tại sao chúng lại để cơ hội này qua đi. Và còn những người đàn bà để làm thú tiêu khiển. Người chồng nào chống cự đều bị bắn bỏ và quăng xác xuống biển. Những tên cướp biển đã quen mùi, mỗi tên đã tham

dự cả chục lần cướp như thế này, vàng bạc thu được mỗi lần nặng tay, lại không sợ bị trừng phạt. Tại sao phải đi đánh cá tiếp trong khi cướp biển đã cho chúng một cuộc sống huy hoàng?

Thomchan nhìn chiếc ghe của những người Việt vượt biên hiện rõ dần và hẳn cảm thấy có điều gì không ổn. Chiếc ghe quá nhỏ để ra khơi. Hẳn không thể nào hiểu được tại sao những người Việt Nam này có thể liều mạng đến mức đó. Hẳn sẽ không bao giờ dám đặt chân lên một chiếc ghe như vậy dù ngay sát bờ, đừng nói đến vượt trùng dương với cả một đoàn người.

Chiếc ghe đứng yên tại chỗ. Hông máy hay có nguyên do gì khác? Thường mỗi lần gặp mồi, hẳn phải đuổi bắt. Những chiếc tàu vượt biên lớn hẳn thường không đụng đến vì tàu quá đông người, hẳn cũng không biết có thể kèm chế hết được không và sợ một số tàu có vũ khí. Nhưng càng về sau, các chuyến vượt biên càng dùng ghe nhỏ dần. Có lẽ tàu lớn đã đi hết rồi, Thomchan phỏng đoán như vậy. Những chiếc ghe với hai ba chục người, hẳn và bọn đàn em đuổi theo bắt kịp dễ dàng. Máy tàu hẳn là loại tối tân và mạnh nhất, những chiếc ghe vá vúi, máy cũ rích, yếu xìu làm sao chạy thoát được. Hầu như không có ghe nào

Chương 1

hắn cướp có ai mang vũ khí theo. Thomchan đoán những kẻ vượt biên đã phó mạng sống cho Trời, coi như vượt biên sống chết theo số, không có ai nghĩ đến mang theo vũ khí để phòng thân hay tự vệ.

Càng dễ dàng cho hắn! Những người vượt biên như những con cừ non để cho hắn làm thịt, tước đoạt mọi sự, muốn cho sống là được sống. Hắn muốn bắt ai chết, người đó phải chết. Đàn bà nào hắn ứng, hắn hãm hiếp tại chỗ. Thiếu nữ nào còn son trẻ, hắn bắt đi. Những ổ điểm ở Changmai trả rất cao giá cho những cô gái Việt này. Thomchan thấy mình như một ông Trời con, một thủ thần thánh. Hắn nắm quyền sinh sát trên những chiếc ghe bị hắn bắt gặp và thỏa mãn những điều hắn muốn, còn điều gì hơn nữa!

Thomchan nghĩ rằng chiếc ghe trước mặt đây hỏng máy nên đứng yên một chỗ. Nhưng tại sao có vẻ yên lặng quá đáng. Những lần trước cướp, hắn có thể thấy những người vượt biên đứng lơ nhố tử đằng xa. Những khuôn mặt thất thần như bị chôn chân một chỗ khi tàu hắn đến gần. Những tiếng huyên náo hắn nghe khi còn cách ghe vượt biên vài sải tay bỗng nhiên im bật khi hắn đến sát. Thomchan có thể đánh hơi sự sợ hãi từ xa và hắn cảm thấy niềm khoái lạc khi biết rằng mình đã gây cho đám người khốn khổ đó niềm tuyệt vọng và đem lại

cho họ bóng dáng của tử thần. Nhưng lần này khác. Có một điều gì đó khác thường với chiếc ghe này. Không một bóng người trên ghe. Không một tiếng động. Chỉ có tiếng máy của tàu Thomchan đang tiến lại gần.

Thomchan thoáng có ý nghĩ quay lui. Hắn linh cảm điều bất thường. Còn bao nhiêu chiếc ghe khác đang lênh đênh trên mặt bể để hắn đánh cướp. Bao nhiêu cơ hội khác. Chiếc ghe này chắc cũng không béo bở gì. Và Thomchan không thích những điều lạ, điều bất ngờ. Nhưng hắn chỉ nghĩ vậy và vẫn mặc cho tàu thẳng tiến. Đi cả ngày hôm nay đã gần về chiều, hắn chưa gặp một con mồi nào. Hắn mới thua món bạc quá nặng tối hôm trước, cần phải kiếm ít vàng để gỡ lại số tiền mất tối hôm qua. Và còn thằng Saphang nữa! Tên này có vẻ muốn ra làm ăn riêng, không chịu phục tùng hắn như trước. Bây giờ quay lui nó sẽ cười vào mũi. Không chừng nó sẽ rủ mấy thằng kia đi với nó. Mất mấy tên bộ hạ này Thomchan sẽ mất mỗi làm ăn. Cần phải giữ thể diện và phải tiến tới vậy.

Thomchan ra lệnh cho tàu chậm lại. Hắn nhét vào bụng khẩu Beretta. Thomchan để cho đàn em mang súng tự động. Hắn muốn rõ ra mình là người cầm đầu. Thomchan quay lại bảo tên bộ hạ đứng gần để sửa soạn quăng giầy móc vào thành chiếc ghe của đoàn người

vượt biên để kéo sát vào nhau. Chiếc tàu cướp biển chậm dần, tên đàn em của Thomchan đứng thẳng người quay tít giầy để ném. Lưỡi móc vừa dính vào thành chiếc ghe, tên Thái đang sửa soạn để kéo thì một tràng đạn nổ dồn. Tên đàn em Thomchan ngửa người ra sau, máu trước ngực phun ra có vòi. Hắn ngã xuống sàn tàu đánh bịch và Thomchan kinh hoàng trở mắt nhìn.